

THÁI THUỘNG CẢM ỨNG THIÊN

Tập 84

Chủ giảng: Lão pháp sư Tịnh Không

Địa điểm: Tịnh tông Học hội Singapore

Thời gian: 19/08/1999

Viết dịch: Ban biên dịch Pháp Âm Tuyên Lư

Chư vị đồng học, chào mọi người! Hôm qua giảng đến đoạn cuối cùng của thiện báo trong Cảm Ứng Thiên: “*Sở tác tất thành, thần tiên khả ký*” (việc làm ắt thành, có thể thành thần tiên). Mục đích tu hành cuối cùng của nhà Đạo là hy vọng thành thần tiên, mục đích tu hành của nhà Phật là thành Phật, còn mục tiêu của nhà Nho là thánh hiền. Nói tóm lại, đây đều là cảnh giới tu dưỡng cao nhất của đời người. Tuy cách nói khác nhau nhưng nguyện vọng tu học là cực kỳ giống nhau, tam giáo đều dạy người đoạn ác tu thiện, tu dưỡng tâm tánh mới có thể đạt đến cảnh giới này. Nhưng chỗ mà Phật pháp nói đến đặc biệt vi tế, bởi vì phiền não cực kỳ vi tế, không những là không dễ dàng đoạn, thật ra là rất khó phát hiện. Phiền não thô nặng thì dễ phát hiện, khi nói ra chúng ta đều có thể lý giải; còn phiền não vi tế thì chúng ta không có cách gì lý giải. Như vọng tâm, vọng niệm, cái mà Phật gọi là sát-na sanh diệt, đây là chỗ mà chúng ta không có cách gì nhìn thấy, cũng không có cách gì thể hội được.

Thần tiên chưa ra khỏi Tam giới, hay nói cách khác, những phiền não mà họ có thể phục được chính là kiến tư; họ phục được kiến tư nhưng chưa có đoạn. Trong kinh, Phật nói cho chúng ta biết, tứ thiên bát định đều là định công rất cao thâm, không phải công phu bình thường, ở trong cảnh giới này có thể nhìn thấy tình trạng của lục đạo luân hồi. Trong lục đạo, đặc biệt là cõi địa ngục, trong kinh Địa Tạng nói với chúng ta rất hay, nếu như không phải Bồ-tát, không phải người tạo tác tội nghiệp thì chắc chắn không nhìn thấy địa ngục. Thế nhưng người có định công rất sâu, họ ở trong định có thể nhìn thấy cảnh giới này, đây là chúng ta biết được cảnh giới trong định đã đột phá được các tầng không gian và thời gian. Cho nên họ có thể nhìn thấy lục đạo, có thể nhìn thấy quá khứ, có thể nhìn thấy vị lai.

Thiên định của Phật pháp còn sâu hơn cái này, phương diện mà họ nhìn thấy còn rộng hơn cái này, họ có thể nhìn thấy tâm hạnh của tất cả chúng sanh trong hư không pháp giới. Trong Lăng-nghiêm gọi là “*tịnh cực quang thông đạt*”, tịnh đến cực điểm. Nói thật ra, tịnh đến cực điểm chính là bình thường chúng ta

nói là buông xuống, buông xuống đến cực điểm. Ngay cả cái ý niệm buông xuống này cũng buông xuống luôn thì bản năng của tự tánh sẽ hoàn toàn khôi phục, hiệu quả của đoạn ác tu thiện, tu tâm dưỡng tánh đã hiện tiền viên mãn. Thứ mà người thế gian mong cầu như công danh phú quý, khỏe mạnh sống lâu, đây là chuyện nhỏ, đương nhiên có thể cầu được. Quý vị đã nhìn thấy trong Liễu Phàm Tứ Huấn, trong chú giải của Cẩm Ứng Thiên cũng có rất nhiều những thí dụ này.

Thay đổi vận mệnh, nói thật ra đó là quả, thuộc về thay đổi trên quả. Tại sao trên quả đã xảy ra thay đổi? Do trên nhân đã xảy ra thay đổi, nhân quả là tương ứng, nhân là khởi tâm động niệm. Trước đây không hiểu những đạo lý này, khởi tâm động niệm tạo ác, tùy thuận phiền não, cho nên quả báo không như ý. Khi tiếp nhận lời dạy của thánh hiền, đối với sự việc này đã rõ ràng, biết niệm ác, hạnh ác là sai lầm, có thể đem nó sửa đổi trở lại, đây là hạ công phu ở trên nhân. Nhân thay đổi thì quả đương nhiên sẽ khác; thiện nhân có thiện quả, ác nhân có ác báo, đây là sự thật. Thánh nhân Tam giáo ở Trung Quốc đều là dạy chúng ta như vậy, trong Cẩm Ứng Thiên trích dẫn chuyện này rất nhiều, quý vị đều có thể lấy làm tham khảo.

Ở trong đây có một đoạn là Lý Đoan Nguyên thời triều Tống hỏi thiền sư Đạt Quán, hỏi thiền đường, địa ngục rốt cuộc là có hay là không. Vấn đề này không phải là vấn đề của cá nhân ông, rất nhiều người thắc mắc về vấn đề này. Nhất là vào xã hội hiện nay, người đưa ra vấn đề này quá nhiều quá nhiều, có lẽ bản thân chúng ta tương lai cũng sẽ gặp phải rất nhiều người đưa ra vấn đề này với chúng ta. Vấn đề này rốt cuộc là có hay là không? Đạt Quán là thiền sư, nên dùng ý thiền để trả lời, cảnh giới của thiền. Ngài trả lời không sai, cảnh ý này rất cao, tôi nghĩ người hiện nay có thể nghe hiểu thì không nhiều. Câu trả lời của ngài là: *“Chư Phật hướng vào trong không nói có, mắt thấy hoa hư ảo.”* Ngài nói: *“Thái úy thì trong có tìm không”*, tước vị của Lý Đoan Nguyên thời đó là Thái úy, địa vị này rất cao, làm quan lớn. Ngài nói ông là: *“Trong có tìm không, mò trắng đáy nước.”* Câu trả lời này trả lời rất hay.

Nhưng mà ngày nay có người đưa ra vấn đề này với chúng ta, chúng ta đem hai câu nói này trả lời họ, chắc chắn họ không hiểu. Nếu trả lời người hiện nay thì chúng ta thẳng thắn nói cho họ biết sự việc này khẳng định là có. Tại sao nói khẳng định là có vậy? Không giống như câu trả lời của thiền sư, câu trả lời của thiền sư là “chẳng có chẳng không”, cảnh giới đó cao. Tại sao nói khẳng định là có? Bởi vì bạn có tâm, bạn có tâm thì có, bạn vô tâm thì không, đây là chân tướng sự thật. Có tâm, cái tâm này là ý niệm, bạn có ý niệm thì có, bạn không có

ý niệm thì không. Ý niệm là gì? Vọng tưởng, phân biệt, chấp trước. Lục đạo là do vọng tưởng, phân biệt, chấp trước biến hiện ra, thập pháp giới cũng là do vọng tưởng, phân biệt, chấp trước biến hiện ra, trong đó không có chấp trước. Cho nên rời khỏi vọng tưởng, phân biệt, chấp trước, không những lục đạo không có, mà thập pháp giới cũng không có, chúng ta phải hiểu được đạo lý này. Đạo lý này rõ ràng rồi thì chúng ta mới biết được đoạn tất cả ác, tu tất cả thiện là lý đương nhiên.

Lợi ích chúng sanh là sự nghiệp duy nhất ngay trong đời này của chúng ta. Bất luận chúng ta là thân phận gì, bất luận là ở cương vị công tác nào, tóm lại mà nói đều là phục vụ cho chúng sanh, phục vụ cho xã hội, giúp đỡ tất cả chúng sanh sửa lỗi hướng thiện, giúp đỡ xã hội này an định phồn vinh; bằng không thì chúng ta đến thế gian này để làm gì? Thế nhưng giúp đỡ chúng sanh, giúp đỡ xã hội, phương pháp cách thức không giống nhau, thiên biến vạn hóa. Kinh Hoa Nghiêm sau cùng là 53 tham, mang lại khảo thị rất lớn cho chúng ta. Chúng ta xem thấy ở trong kinh có người thiện, hạnh thiện, hình như cũng xem thấy giống như là người ác, hạnh ác, đó đều là Bồ-tát, đều là Phật, chẳng qua là lợi ích xã hội. Trong xã hội này căn tánh chúng sanh không giống nhau, có một số người dùng lời thiện khuyên họ, họ quay đầu ngay; có một số người dùng lời thiện khuyên họ, họ tuyệt nhiên coi thường bạn, nhưng dùng phương pháp tội tộ đối xử với họ, họ phục ngay. Cho nên, Phật Bồ-tát gặp phải người thiện, họ còn thiện hơn bạn, người thiện phục ngay; gặp phải người ác, họ còn ác hơn bạn, người ác cũng phục ngay. Cho nên, diện mạo mà các ngài thị hiện, cho dù là thiện hay là ác đều thuần nhất tâm thiện.

Các bạn thấy 11 vẽ mặt Quán Âm, trên đầu Quán Âm còn có đầu, diện mạo đó đều không giống nhau; có cái rất hiền từ, có cái rất hung ác, Bồ-tát đầu có nhiều đầu như vậy? Đó là biểu pháp, nói với bạn là vẽ mặt thiên biến vạn hóa, đối với người nào thì dùng vẽ mặt như thế nào. Vẽ mặt thiên biến vạn hóa, cách thức thiên biến vạn hóa; tâm bất biến, tâm địa chân thành, thanh tịnh, từ bi, bình đẳng, đó là vĩnh viễn bất biến, chúng ta phải học ở chỗ này, phải học tập. Người thế gian nói học là để làm người, Phật pháp chúng ta nói học là để làm Bồ-tát, vậy mới có thể thành tựu bản thân. Chỗ cao siêu của Phật Bồ-tát là trong không phân biệt khởi phân biệt, phân biệt chính là không phân biệt; trong không chấp trước sanh chấp trước, chấp trước chính là không chấp trước. Không chấp trước, không phân biệt là chân tâm lưu lộ, còn phân biệt, chấp trước là cách thức giúp đỡ chúng sanh của các ngài, là một, không phải hai.

Phiền phức ngày nay của chúng ta là không có trí tuệ này, đem phân biệt và không phân biệt, chấp trước và không chấp trước phân thành hai sự việc rõ ràng, không biết đó là một sự việc. Không những không thể lợi ích chúng sanh, mà đối với mình cũng là bất lợi lớn, chính là vọng tưởng, phân biệt, chấp trước vĩnh viễn không đoạn hết. Nếu không thể phá trừ vọng tưởng, phân biệt, chấp trước, cho dù chúng ta đoạn ác tu thiện, trì giới niệm Phật cũng chỉ là việc thiện ở trong lục đạo, điểm này chúng ta không thể không rõ ràng; hạnh thiện ở trong lục đạo. Hạnh thiện ở trong lục đạo cảm được là quả báo ở ba đường thiện, mục tiêu học Phật của chúng ta là muốn làm Phật, làm Bồ-tát, vậy là trái với mục tiêu này rồi. Làm sao phá trừ mê chấp này là việc rất khó khăn. Nếu như chúng ta thật sự phát tâm, muốn ở trong một đời này thành tựu, sự việc này không giải quyết được thì nguyện vọng của chúng ta vĩnh viễn không đạt được.

Nếu muốn đột phá cửa ải này, biện pháp duy nhất, Phật-đà dạy cho chúng ta đọc tụng Đại thừa. Nhưng mà bạn đọc tụng Đại thừa phải đầy đủ tín - giải - hành - chứng, vậy bạn mới là đọc tụng chân thật. Phải tin lời Phật dạy trong kinh, làm sao mới có thể sanh khởi tín? Bạn nhất định phải lý giải chính xác, tín sanh từ trong giải, giải có được từ trong tín, giải và tín hỗ trợ cho nhau. Nếu như muốn lý giải chính xác, nhất định phải y giáo phụng hành, giải được một phần thì bạn có thể hành được một phần, có thể hành một phần thì có thể giải được hai phần. Cho nên giải và hành cũng là hỗ trợ cho nhau. Những gì chúng ta học được mà không thể thực tiễn thì không có cách gì nâng cao lên thêm được. Thực tiễn này, Không phụ tử nói được đơn giản, nói rất hay, thực tiễn chính là “dạy học, sửa lỗi”, ưa thích giảng giải cho người khác, mỗi ngày tự mình phản tỉnh sửa lỗi, đây là thật học, thật sự được thọ dụng. Không chịu giảng giải cho người, không chịu sửa lỗi làm mới thì không những không thể khế nhập cảnh giới của thánh hiền, mà ngay cả những gì thánh hiền giảng, bạn cũng không có cách gì lý giải. Cho nên, “nguyện giải Như Lai chân thật nghĩa” cũng không phải là việc dễ dàng.

Sau cùng có hai câu: “*Muốn thành thiên tiên, phải làm 1.300 điều thiện. Muốn thành địa tiên, phải làm 300 điều thiện.*” Thiên tiên với địa tiên, chú giải này chú được rất hay, trích dẫn trong kinh Lăng-nghiêm. Kinh Lăng-nghiêm nói mười loại tiên; ở trong bát tiên, Hán Chung Ly nói tiên có năm loại. Những điều này đều có thể để chúng ta làm tham khảo, giúp chúng ta hiểu thêm về cảnh giới tu học của Đạo giáo, đây cũng là thường thức rất hay. Tốt rồi, hôm nay chúng ta giảng đến đây.